

Tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt kollégák, tisztelt Elnök úr !

Nehéz helyzetbe kerültem amikor arra vállalkoztam, hogy Molnár Gábor irodalmi, szerzői munkáját ismertessem, ugyanis egyrészt kollégám, bírótársam, másrészt oktató társam is, és nem utolsó sorban barátomnak is mondhatom, ugyanakkor ez egy olyan megtisztelő felkérés volt, amelyet nem lehetett visszautasítani.

Molnár Gábor 2002. évtől vesz részt a Büntetőjog tankönyvek írásában, mind az általános mind a külön részt illetően.

Számos tankönyv került ki keze alól, szinte évente jelentek meg a tankönyvek új vagy bővített kiadások formájában.

Legutóbbi munkája a Btk. Különös része, a Büntetőjog II. ötödik hatályosított kiadása, közel ezer oldal terjedelemben, amelyből jelentős, több mint 360 oldal terjedelemben ő a szerző, azonban a számok önmagukban nem mondanak sokat, viszont annál többet árulnak el azok a fejezetcímek amelyeknek Gábor a szerzője.

Az általa írt 11 fejezetben olyan címeket is találunk, mint az emberiség elleni, az állam elleni és a háborús bűncselekményeket, amelyek nehézségi fokát az adja, hogy – szerencsére - nincs bírói gyakorlat, de a szerző hibátlan dogmatikai elemzéssel jól oldotta meg ezt a feladatot is.

A szerző azonban a gazdasági bűncselekmények terén alkotott nagyot, és maradandót, amelyek jelenleg a XXXVIII- tól a XLIII. fejezetét ölelik fel, ezen a területen mutatkozik meg igazán magas szintű jogi felkészültsége, több évtizedes elméleti és gyakorlati ismerete.

Ma már, bátran állíthatom, hogy a gazdasági bűncselekmények terén Molnár Gábor megkerülhetetlen, az e témákból írt könyvei, úgymint az adócsalás és a költségvetési csalás, illetve a gazdasági bűncselekmények alpműnek számítanak, amelyek által mind a gyakorlati, mind az elméleti szakemberek körében országos közismertségre és szakmai elismertségre tett szert.

Molnár Gábor az ítélező tevékenységét is tudományos alaposággal végzi, és tudományos munkájában felhasználja a magas szintű igazságszolgáltatási tapasztalatait, és gyakorlatilag ez adja ezeknek a tankönyveknek a felbecsülhetetlen értékét, amelyekben az elmélet és a gyakorlat egymásra talál, vagy egymást erősítik vagy egymás formálják. Minderre természetesen garancia, hogy a könyv további szerzői is a szakma kiváló mesterei, s egyben

egyetemi oktatók.

Ha bemegyek bármelyik kollégám szobájába, ezeket a tankönyveket ott látom a polcon vagy az asztalon, ugyanis már a gyakorló jogász számára is nélkülözhetetlen segédanyaggá váltak ezek a könyvek, sőt ma már polgárjogot nyert, hogy az egyes ítéletekben hivatkozunk a szerzőknek a döntéseinkkel kapcsolatos állásfoglalásaira, de döntéseink egyre nagyobb számban jelennek meg a tankönyvekben példaként az elmélet helyességét alátámasztandó.

Amikor a Kúria egy emberölési ügyben felmentő határozatot hozott a passzív alany hiányára hivatkozással, akkor a könyv szerkesztője úgy kiáltott fel, hogy „na végre”, és a következő tankönyvben már a dogmatikai fejtegetés megerősítéseként, annak mintegy alátámasztásaként mind az általános, mind a különös részben megjelent az ítélet.

Ez bizonyítja Békés professzor nagyszerű mondása a talár és katedra, katedra és talár szerves egybefonódásáról, összetartozásáról.

Molnár Gábor irodalmi tevékenységét most nem tisztem értékelni, de megítélésem szerint a tankönyv írás más mint a publikálás, ugyanis aki tankönyvet ír nagy felelősséget vállal, mert a jövő jogászgenerációja ezzel találkozik először, ezt sajátítja el, és az itt tanultak egy életre nyomot hagynak a jogi tudásukban.

Molnár Gábor e felelősség tudatában, azzal áthatva írja tankönyveit, és ezért hitelesek a szakma képviselői előtt is.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

Budapest, 2017. május 31.

Varga Zoltán

kúriai bíró